

חילים של אמה

דבריה של הדס סלע בטקס חנוכת הגינה

בשורה ארוכה, ואומרים
 "הנה המלאך אודירון, היפה שביפים,
 תווי פנים לו קטנים עדינים
 שפתיו אדומות, מלאות
 פתוחות לחיוך פלאי ורחב
 עיניו חומות, חמות מאירות - כי בתוכן כוכב
 גופו גמיש וחביב והוא מאוד וריו".
 מאז, אודי, הגעגוע הפך למצב קיומי. ובכל צערי אתה הולך איתי,
 בדרך שאינה בת תיאור, אתה מרגיע ומעודד אותי. ובשולי היום,
 עת דמעה שקופה וזלגת, לוחשת לי: אודי שלך, עכשיו טוב לו.

אתה, שבאת עם שתיקה והלכת בשתיקה, השארת לנו לגלות את
 משאלותיך הכמוסות. אהבת טיולים, את האוויר הצח, את מראות
 הטבע, ללטף חיות, ונחלת הישגים מרשימים בכריכה ובגני
 שעשועים...
 כל אלו הנחו אותנו בבחירת גינה זו.

הגינה הזו עליה אתה צופה איתנו - כולה לכבודך
 ואין יפה, צעירה וצבעונית ממנה עבורך

הבט בני, רחבת ידיים זו, ממש כמו אלו שפתחת שרצית גוף לחבק,
 מוארת - כמו עיניך הבהקות
 הבט בני, הגינה הזו משתרעת במקום שהיה חממה עבורנו, בה
 רכשנו חברים ובה ישחקו חבריך.

בה ינפשו המטפלים הנפלאים והמסורים שלך, שהאירו את יומך
 בעניין ובעשייה. הם ינחו בצלה ויתחדשו בכוחות למען המשך
 עבודת הקודש.

הבט מלמעלה ככל האנשים הנפלאים שנמצאים פה - אלו בנו את
 הגינה שלך מתוך מחשבה, באהבה רבה לילדי הגן, וכפי שסברו
 שתוצאה נשמתך...

והבוקר הזה היא מרחפת כאן, מעל חלקת אלוהים הקטנה הזו
 מפורת באוויר מטוב לבה
 מלטפת מהשלווה הטמונה בה
 נושפת הנאה ובת צחוק
 ונוסכת תקווה בקרב הילדים שישחקו בה - מהבוקר הזה ולשנים
 רבות.

מקווה אני שזוהי פינה שאהובה עליך, שהרי תמיד ניסינו שרק יהיה
 לך טוב ונעים.

תודה, אודי, תודה
 תודה על שהנחלת לנו ררך והובלת אותנו לבצע משימה יקרה זו
 גאים בך, ואוהבים אותך לעולמי עולמים
אבא ואני

אודילה

אני זוכרת היטב את אותו שישי כשנולדת,
 את הנסיעה לחדר הילודות, כשאמרתי לאבא בדרך "תראה איך הכל
 פורה מסביבי".

זה היה יום צבעוני ונפלא בשבילך - לקבל את פני העולם.
 בערב שבת הקטום ההוא, תחילתו של אביב 2000, בלידה שכולה
 הפתעה, יצאת מחובק לחיים - עדין, מלאכי, רך וטהור, ממש כפי
 שנפרדת מהם, 4 שנים אחרי - מחובק, עדין, מלאכי, רך וטהור.

כמו כל אמה כמהתי לילך הראשון שלי, חיכיתי לך והאמנתי
 בשלמות שאתה תהיה המיוחד באדם, וגם ככל הילדים תהיה -
 דמיינתי אותך משחק, שר, רץ, מטפס על עץ, לומר לתופף, כותב
 שירים - מתאהב...

כן, היו לי סיפורים בראש, לא הייתי שוטה או הוזה - פשוט אמה. עם
 החלומות השמורים לאמהות.

הכל היה שונה אודי, אחד אחרי השני התפוגגו החלומות הישנים,
 התמימים, הבריאים, והתחלפו בקשאלה העמוקה - שרק יהיה לך
 טוב. כשמסלול ההתפתחות שלך, ילדי הקטן, נסוג מדרך הטבע,
 וכשכל אבן דרך הפכה לאתגר - הגוף התכווץ, ואיך שהכאב פילח
 את הלב.

רווינו דאגה ופחד מפני הבאות - אך נותרה בנו אמונה והיה לנו כוח.

אתה היית הכוח שלנו, הכוח שלך בעמידות לסבל, הכוח בצחוק
 המתגלגל, הכוח שלך בזריזות, הכוח שלך במגע החיבוק וכף ירך
 הרכה, הכוח שלך בקסם...
 וכל הכוח הזה לא הספיק לך בכדי לחיות...

בכל פעם שהגוף בגר בך, שבר ושלטל אותך - צללת לתוך עולם
 אישי, מנותק ורואב - כזה שלעולם לא נעז לדמיין, ואז התאוששת,
 הנפת אותנו מעלה, והנחלת בנו תקוות גדולות.

אמרנו: הגיבור השובב הזה עוד יעשה הכל. לא גיבור תהילה, חרוש
 קרבות, גיבור מיוחד אתה - שטרם היה כדוגמתו.

(בני הקטן והמתוק - הענק! שלימד אותי יותר מכל על החיים, על
 הצחוק ועל איך להמשיך כשאתה אינך).

וכשהלכת לעולמך, עת ליטפנו אותך בפעם האחרונה התקווה
 והחמדה הלכו איתך, חיבקתי אותך ושרתי לך והיית שלו ויפה,
 כעיני רוחי ראיך איתך, קיפלת במחי שעה את כל תלאותיך, ארזת
 את סיפור חיך איתי - מעלה מעלה.

ליוויתי אותך בסיפור לשעת לילה שכתבתי עבורך, ובו כוכבי
 השינה מקבלים אותך בהתרגשות עמוקה, מסתדרים אחריך

שירה, עדן והמטפלות באמפיתיאטרון המרווח

עדן יוסף מתנדבת